

Simone Weil under den spanske borgerkrigen i 1936. FOTO: NTS SCANPIX.

Livets tragik og skønhed

Bokessay.

Simone Weil var en profetisk stemme der så udover sin egen tid, en aktivistisk tænkter for hvem mennesket er fanget mellem en manipuleret verden og en længsel efter godhed og skønhed.

ALEXANDER CARNERA
Forfatter og essayist.

Simone Weil blev født i 1909 og døde i 1943 i en alder af bare 34 år. Hun blev optaget i eliteskolen École Normale Supérieure omkring samme tidspunkt som Simone de Beauvoir og forlod skolen med udmerkelse 1931. Men her hører alle ligheder også op. Beauvoir gjorde intellektuel karriere, Weil forblev en grænsesøgende marginalfigur, en profetisk stemme der så udover sin egen tid. Hun var en aktivistisk tænkter drevet af et ønske om at afsløre arbejderens lidelsesfulde sandhed. Hun var en grænsesøgende filosof for hvem mennesket er fanget mellem en manipuleret verden og en længsel efter godhed og skønhed. Og endelig var hun en hjemløs kristen mystiker, hengivet til en selvtopring af egen vilje i bøn for Gud.

Et politisk-filosofisk såvel som et åndelig-eksistentielt spor løber ned gennem hendes forfatterskab. Men kampen for retfærdighed, godhed og frigørelse smelter hos Weil sammen med menneskets åndelige kamp for mening og skønhed. Weils forfatterskab kaster lys over aktuelle spørgsmål som godhed og etik, uddannelse og opmærksomhed, sandhed og retfærdighed, natur og skrøbelighed, erfaring og intimitet, og magt. Hun træder

i disse år frem som en vigtig stemme på linje med Hannah Arendt og Simone de Beauvoir. I Danmark er fire nye oversættelser af hendes værker undervejs. Om kort tid udkommer *Note om almen afskaffelse af de politiske partier* og *Personen og det hellige* på det nystartede Aleatorik, mens Forlaget Virkeligt efter planen skal udgi *Tyngden og nåden* og *Liaden eller kraftens digt* til efteråret.

I KRIG MED SIG SELV

Simone Weil var et usædvanligt barn og udviklede fra tidligt af en følsomhed for andre menneskers lidelse. Så snart hun opdagede at hun fik mere at spise end andre fattige børn gemte hun større og mindre rationer, noget hun fortsatte med resten af livet, lige til den dag hun døde på et sanatorium i Syd-England. Hendes kald – at tage den lidende menneskeheds byrde på sig – gjorde hende vanskelig at omgås, og fremfor at gå på kompromis foretrak hun den radikale ensomhed.

I sit portræt af tænkteren, *Simone Weil telle que nous l'avons connue* (1952), kaster præsten Joseph-Marie Perrin og filosofen og vinbønderen Gustave Thibon lys over denne ubrydelige forbindelse mellem hendes liv og hendes tænkning.

Begge blev hendes ven og mødte hende på et afgørende tidspunkt i de traumatiske år 1941–1942, hvor Weil ønskede at prøve kræfter som bonde, leve og bo enkelt.

Beslutningen kom efter at hun i flere år havde kæmpet arbejderens sag som klummeskriver og ved på egen krop at opleve det nedværdigende arbejdsliv på Renault-fabrikken i 1934. Hos Weil møder vi et sjældent klarsyn, en følsomhed for alt hvad der fratager mennesket værdighed intakt, og en ligeså sjældent evne til at være sig selv tro. Men hun var også det Thibon omtaler som «et utålmodigt barn af det absolutte». Hun havde ingen distance til egen lidenskab, og hendes ydmyghed gjorde hende stadig gransende til selvfortur. Man skal imidlertid aldrig glemme, som Thibon understreger, at «den inspirerede altid giver mere end han besidder».

AT FALDE OPAD

Under sit ophold bor hun på Thibons gård i Saint-Marcel d'Ardèche i Sydfrankrig. Om dagen arbejder hun i marken, om aftenen underviser hun de lokale bønder i de græske tragedier, studerer sanskrit og den episke lovsang Bhagavad Gita, .../

